

אם מועיל הכרזה, שיש לחשוש שיהיה מי שלא ישמע ההכרזה, ומסיק שם שהמוכר יחלה טבלא בחנותו שאינו מקבל אחריות בענין שעטנו (פשוט שבשעטנו ודאי לא שייך לשון זה) כדי שידעו הקונים ויתנו לבדיקה (ע"י להלן). ואם הקונה הוא ישראל חשוד ויודע שלא יתנו לבדיקה אסור למכור לו, אא"כ יש חשש איבה ואין איסור לפני עור. וכן ראיתי בשם שו"ת י"טב לב שאוסר למכור אא"כ יש עכו"ם שמוכר וגם אין חשש שיכשיל את הישראל. ומחלק בין בגד שהוא עצמו כלאים לבין בגד שהוא תפור בכלאים ואפשר לתקנו ויודיעו שצריך לתקן.

ובספר ירושת פליטה סימן כג הביא מדברי הכת"ס יו"ד סימן פג שדן בארוכה במחלוקת המשל"מ בפ"ד מה' מלוה ולוה במקום שיש ישראל עבריין שמוכר, אם חשיב כחרי עברי דנהרא. ונראה דעתו כהפני משה דלא מיקרי חרי עברי דנהרא. והביא מדברי השד"ח כללים מערכת ו אות ט שהביא מהרבה פוסקים להחמיר כדעת המשל"מ, והביא גם מדברי הרמ"א ביו"ד סימן קנא שמצדד להקל שבמקום שאין איסור לפני עור, אף מדין מסייע אין איסור, אלא שבעל נפש יחמיר לעצמו, ודן שם גם בדברי הכת"ס שם אם יש איסור מסייע כשאינו בשעת העבירה, ומ"מ מסיק לדינא לאסור, אף בכלאים דרבנן אף אם יש ישראל אחר, וכ"ש כשאין מוכר אחר כלל, אבל אם יש מוכר עכו"ם בעיר שמוכר באותם תנאים במדה ובמחיר, שמעיקר הדין יש לסמוך על הרמ"א שאין איסור מסייע, אלא שבעל נפש יחמיר לעצמו, עיי"ש.

ובשו"ת מנחת אלעזר ח"א סימן נג הביא תשובת אביו בענין זה, ולאחר שהאריך בהלכות אלו העלה להלכה, שאם יש ספק אם הקונה ילבש השעטנו אין איסור כלל אפילו מדרבנן, ואם בודאי ילבש אלא שיכול לקנות אצל גוי באותם תנאים שהוא נותן לו אין איסור דאורייתא, אבל יש איסור מסייע מדרבנן, ואם ישיג אצל ישראל אחר תליא בפלוגתא, ומ"מ עובר משום מסייע, ואם לא ישיג לא אצל נכרי ולא אצל ישראל כי אם בתנאים קשים יותר, כגון במקום רחוק או ביוקר או שלא בהקפה עובר משום לפני עור, ואף באיסור דרבנן עובר בלפני עור דאורייתא, עיי"ש. וכשו"ת אגרות משה ח"א סוף סימן עב ג"כ אוסר למכור לחשוד אפי' בספק דרבנן, אבל בחשש מיעוט שאינו מצוי מצדד להתיר, עיי"ש. ועי' ספר הזכרונות שהאריך בחומר איסור מכירת בגדי שעטנו ותיקון למי שנכשל בזה.

ומענין לענין באותו ענין ראיתי בשו"ת קנין תורה ח"ב סימן עב שדן אם מותר לקבל לבדוק משעטנו בגדים שיש בהם משום פריצות, כגון בגד איש לאשה או מלבושים פרוצים, ולאחר שהאריך בענין חומר האיסור של לא ילבש ואיסור בגדים המביאים לידי הרהור, כתב שבמקום שמוחר לקרוע בגדים אלה, כמו שמצינו ברכ אדא בר אהבה בברכות דף כ, בודאי שאין שום היתר להרויח בהם ולהשתכר בסיוע לידי עוברי עבירה, ובפרט שיש צד לומר שאם לא יקבלו מהם לבדוק משום כך, ימנעו מללבוש בגדים אלו, ואדרבה אם יקבלו מהם יחשבו שאין איסור בזה, והביא דברי הש"ך ביו"ד סי' קנא סק"ו שאין אנו מצווין להפריש מומר מאיסור, והעלה שאם ידוע שאינן עומדים לתקן הבגד באופן שלא יהא בו איסור, אסור לסייען בכך, עיי"ש. ומדבריו משמע דאיירי לבדוק בשכר, ולכאורה לפי דבריו ה"ה בחנם אסור לסייען, ואפשר דכ"ש הוא, ועי' לעיל מדברי האחרונים בדין מכירת בגד שעטנו, ובמקום שמוחר למכור ואין בזה משום מסייע, מסתבר שמוחר גם לבדוק משעטנו.

ח מפות וכו'. משנה נפרק נמרא דכלאים (מ"ג) פליגי זה חנא קמא מתיר ורבי אליעזר אומר ונמוספתא מפין דרבי אליעזר לרבנן ופסקו הפוסקים כמאן דאוסר וכן הוא בירושלמי:

ט וי"ן שהוא רך וכו'. סוף פרק קמא דביצה ומשמע דאם הוא קשה שרי לפסוק ואין איסור צמה שהוא נהנה מפני החמה והגשמים והרוח אלא אם כן שגוף האדם נהנה בצלמיה והעלאה עליו כדלעיל (פ"ט ה) ומהאי טעמא אסור ליקח ביצה חמה נבגד כלאים ידו מפני שהגוף נהנה מן הכלאים שלא תכוה ידו והראב"ד (ה"י) השיג על זה ואמר שדין ביצה חמה כפשיטי וזרעוני דאין דרך חימום בך ושרי ע"ש צמה שכתב בכסף משנה:

י ערדי'אין וכו'. מימרא דרב פפא סוף פרק קמא דביצה:

טלאים לתופרו על גבי בגדו ולא ימכרנו לגוי שמא יחזור וימכרנו לישראל: ט-י (יד) מפות שפורסין על השולחן לקנח בהן הידים (כ) ומטפחות הספרים שנותנין על הספר ושמתפגיין בהן אחר הרחיצה יש בהן משום כלאים ושמתפריין בהן אם יש להם בית ראש ולובשיין אותו כדרך לבישה אסור ואם לאו מותר: יא [ד] וילון אם הוא רך אסור לעשותו מכלאים מפני שהשמש מתחמם בו לפעמים: יב לא יקח אדם ביצה חמה בבגד כלאים בידו מפני שנהנה בכלאים לינצל בהן מפני החמה: יג (טו) ערדילרדיין כו' אין בהן

ירושלמי אמרין במכין לשם מלבוש אבל אינו מכין לא יש מקומות שמטפחות יש להן בית ראש ולובשיין כמין מלבוש כמו שעושין גארן ספרד עכ"ל. וגם הר"ש הביא הירושלמי הזה ומטפחות הספג פירש כשאלם יונא מביה המרחץ מביאין לו סדין או מטפחת ומספג בה ורבי אליעזר אומר משום דפעמים שרואה את רבו ומתעטף בה והרמב"ם כתב מטפחות שמקנחין בהם את הידים ומטפחות שמספגים בהן הכלים והקרקעות ומטפחות ספרים אסורים משום כלאים שהרי הידים נוגעות בהן והן נכרכין על היד תמיד ומתחממין עכ"ל. ואינו יודע למה השמיט מטפחות הספרים השניים נמשנה כן ושמה מטפחות הספרים שכתב כולל בין של ספרים בין של ספרים ומכל מקום נריך טעם למה השמיט הירושלמי שהנריך בשל ספרים שיכין לשם מלבוש כא:

יא וי"ן אם הוא רך אסור לעשותו מכלאים מפני שהשמש מתחמם בו לפעמים. בסוף פרק קמא דביצה (יד:) גבי הא דמתן דמשלחין כלאים ביום טוב צעין למאי חזו וכי תימא למימך חומיה וכו' אלא בילון והא אמר מפני מה אמרו וילון טמא מפני שהשמש מתחמם כנגדו ופירש רש"י מתחמם כנגדו מתעטף בשוליו וכיון דמתחמם כנגדו אסור לעשותו כלאים וכן פסקו הרמב"ם (ה"י) והרא"ש (פי"ה) ז"ל. ודלא כמקופות (ד"ה מפני) שכתבו דלא אמרו בילון אלא שהוא טמא אבל אין בו משום כלאים כבן ונמשונה הרא"ש כלל ב' סימן ו' כתב וילון העשוי למחינה ואין מתחממין בו כלל אין בו משום כלאים ע"כ. ומימה שזה היפך מה שכתב בפסקים ושמא יש לומר דהכי קאמר וילון שהוא קשה עד שאינו ראוי להתחמם בו כג:

יב לא יקח אדם ביצה חמה בבגד כלאים בידו וכו'. ירושלמי נפרק נמרא דכלאים (ה"ג) וכתבוהו הר"ש (פ"ט מ"ג) והרא"ש ז"ל (פי"ט) והרמב"ם ז"ל (ה"י) וטעמא דכיון שהוא נילול מליכות נחום הביצה חשיבה הנאה כמניעת הקור וכדמתן (כלאים פ"ט מ"ה-ו) גבי מוכרי ומופרי קטות ונלבד שלא יתכוונו צממה מפני החמה וכו' (כה):

יג ערדי'רדיין אין בהם משום כלאים. מימרא דרב פפי כו' בסוף פרק קמא דביצה (טו.):

דרכי משה

(ב) ומשמע שאם אינן מניחין לקנח הידים שרי אמנם בתשובת הרא"ש כלל ב' סי' ו' כתב מטפחת שפורסין על השלחן או שדרך בני אדם מכובדים כשמביאים לו פת או בשר נותנין לו במפה אסורים לעשות מכלאים וכן כתב בחידושי אגודה סוף ביצה (פ"א סי' יח) מפות שפורסין על השלחן לכבוד שבת אסור להיות מכלאים וזה לשון הגהות אשר"י

פרק בני העיר (מגילה סי' ה) דיש ליזהר [שלא יהא] מטפחת שפורסין על הבימה ונותנין עליו ספר תורה וכן מפה שפורסין על השלחן לאכול שלא יהא של שעטנו מפני שפעמים מחמם בהן ידיו שכורכה סביב ידו בימות הקור אבל מפה או מעיל שפורסין בארון הקדש תחת ספר תורה או סביב התורה אין בו משום כלאים עכ"ל:

פרישה

(יד) מפות שפורסין אותן על השלחן לקנח בהן הידים. והוא הדין שאוכלין עליו או שקורין עליו צמת הכנסת אסור מפני שפעמים מקנח בהן ידיו ומתחמם בהן. רמ"א (פ"ט): (טו) ומטפחות הספרים. משום דפעמים עושה אותן כמין מיק ומשימה צמיק ומתחמם בהן. ומטפחת הספג פעמים שרואה רבו ומתעטף בו. ומטפחת הספרים כשני אדם מתחפרים פורסין עליהן סדין כדי שלא יתלכלכו בגדיהן. אשר"י: (טו) ערדי'רדיין

דרישה

[ד] וי"ן אם הוא רך וכו'. לפרוס בגדים כלאים לפני הפתח אף על פי שמגין מפני הקור מכל מקום שרי והוא הדין לכסות הגיגית שרוחצין בה (משום דאינו אלא מעמיד בעלמא וכן כתב הגהות אשר"י (ביצה פ"א סי' כה) בשם אור ורוע. עד כאן המגיה) ואבי העזרי התיר אף הכובעים שנושאים על הראש ובספר צפנת פליג ואומר מפני שמגין מחמה וצינה ומרדכי כדן פרק קמא דביצה ובית יוסף הביאו. ומותר לישב על העגלה המכוסה בכלאים כעין גיגית. דהר"ח (אור ורוע סי' פד). מורי ורבי (יש"ש ביצה פ"א סי' מה):

הגהות והערות

(ט) ובכס"ם (שם) הסיק שיש לפסוק כר"א משום דבירושלמי פסק כוותיה. וכ"ה להדיא בסמ"ג: (כ) ועיין בזה ברוב"ו ובמהר"י קוקוס: (כא) והרדב"ו תירץ שהירושלמי ס"ל כר"ש דדבר שאין מתכוין מותר ודעת הרמב"ם לפסוק בכלאים דקילי כו' יהודה ור"ע דדבר שאין מתכוין אסור (וע"ע רדב"ו ה"ח). ועיין ברוב"ו בפירושו לירושלמי שהאריך לבאר את מחלוקת הרא"ש והר"ש, והרמב"ם: (כב) הסהרש"א והמהר"ם שוף על תוספות זה וכן הש"ך (כסק"א) חולקים על הבי"ב בהכנת דברי התוספות ונוקטים שתוספות סוברים שילון אסור משום כלאים. וכ"ה בצליח ועי"ש

שיבאר מה הביא את הבי"ב לטעות בהבנת התוספות: (כג) הק"ג (שם באוח ק) תמה על קושיות שהרי בתשובותיו כתב להדיא שאין משתמשין בילון כלל כגון שתלויה למעלה שאין יד אדם משתמשין בו או במקום אחר שאין דרכו להתחמם שום אדם וברייתא בביצה לא דברה באופן זה: (כד) נראה שיש לגרוס מרדכי וכו' וכונתו שדרכי האבי עזרי והצפנת פענח מוכבים במרדכי: (כה) ועי"ש בהשגות הראב"ד שחולק על דין זה: (כו) כ"ה בדפוסי הבי"ב ובמרא: רב פפא: (כז) כ"ה בחלק מרפוסים ראשונים ובחלק מרפוסים עתיקים ובחלק מכתבי היד, וכ"ה בשלחן ערוך. ובדפוסיים חדשים

לעיל

ומ"ש שפירשו הגאונים. כן כתב ס"ס רש"י (ד"ה ערדלין) וכן כתב הר"ש בפרק ט' דנדה (ס"ו ב) אלא שמדברי רש"י (ד"ה חין) נראה שהטעם מפני שהערדלין הם קשים: ומ"ש דשון הרמב"ם. נראה שהוא פירש לערדלין דבסמוך. ויש לחמוה עליו אם הטעם מפני שעור הרגל קשה ואינו נהנה כשאר עור הגוף כי אינו נהנה עקב נמי ליסתרי? ושמא י"ל דכל שיש לו עקב כיון דמיחזי כמלטש אף על פי שאין הגוף נהנה ממנו אסור:

ומ"ש דשון הרמב"ם. הוא פי' לערדילאין ונראה לפע"ד שרצונו לומר דנורת אותו מנעל אינו אלא עד חצי הרגל דהיינו עד האסמורא וזהו שאין לו עקב ולרבותא נקט שאין לו עקב דסלקא דעתך אמינא דאין זה חשיב לבישה ושרי קא משמע לן דאפילו הכי אסור וכל שכן יש לו עקב דהוה ליה לבישה גמורה לכוליה רגל ואסור כשאר מלטשי כלאים ומה מחייב מה שהקשה בית יוסף ע"ש:

משום כלאים. (י"ז) וה' ופירשו הגאונים רגילין ללובשן תחת מנעליהם (י"ח) ותולין לו עליהן עור תיש מעובד תחת קרקעותיהן וכנגד העקב של רגל יש שעושין אותו של צמר ואין בו משום כלאים לפי שהעקב קשה ואינו מתחמם. מנעל שהוא כלאים ואין לו עקב מותר ללובשו

וקונטרס אחרון ערדילאין אין בהן משום כלאים ופירשו הגאונים רגילין דבבשן תחת מנעליהן וכו'. מתוך פירוש

הגאונים שהביא רש"י סוף פרק קמח דפלה (טו. ד"ה ערדלין) שכתב שקורין לו נמטי כהן נראה דמנעל זה עשוי מלבד ושכמי טובא במדינה ליע"א והוא מנעל ארוך מגיע עד למעלה מארכובה הולכין בו בימות הקור ורגילין ללבושן תחת מנעליהן דכיון שטולין עליהן עור של חיישים מעובד תחת קרקעיתן שהוא רך מחייב המנעל עליו נטוב ומה שאמרו שנגד העקב של רגל יש עושין אותן של צמר היינו לומר כנגד העקב מבחוץ לא תחת העקב ולא משום דינא כתב כן אלא שאותו מנעל עשוי כך דאם היו טולין העור גם כנגד העקב לא היה המנעל מחייב עליו נטוב ואמר שאין בו משום כלאים לפי שהלד קשה הוא וכן פירש רש"י להדיא לשם וכן מוכחם הסוגיא לשם ע"ש. אבל הר"ש ורבינו שכתבו אין בו משום כלאים לפי שהעקב קשה ואינו מתחמם הוא חממה רבה דמה נכך שהעקב הוא קשה מכל מקום שאר הרגל הוא מתחמם מלטש שיש בו כלאים נמקום אחד ואסור ונראה דמשום קושיא זו הביא רבינו לשון הרמב"ם מה דכתב דאין בו משום כלאים לפי שעור הרגל קשה ואינו נהנה כשאר עור הגוף ע"כ. ונראה לפע"ד דלהרמב"ם

פרישה

אין בהן משום כלאים. י"ל ערדילין שאין בהן משום כלאים הם כמו שעושין בארץ יון ובקיא"ו ראינו מהם שאין להם עור למעלה אלא עקב ים להם וגם על האצבעים סביב סביב כעין רוחב אצבע ומשימין להם (פירוש בגד קשה) תחת כל פרסות הרגל כמין וקשה הוא הלד ואין יומא נמשכת ממנו ואין בו משום כלאים דלא יעלה עליך כמיז אבל אמה מניע תחתוך דאי ערדילין ויע"ש נלעו הלא יש בהן לבישה וגם הנחת חימום אבל אותן אינם עשויין להנחת חימום כי אם להנחת מדוך כך רגל עכ"ל ספר נפנת פנתה סימן מ"ג נבילה. מורי ורבי (בהגהותיו לטור): (י"ז) ופירשו הגאונים רגילין דבבשן תחת מנעליהם. פירוש מתוך מנעליהם (מתחם) העקב עד כאן המניה) ועיין בדרישה: (י"ח) ותולין עליהן עור תישים מעובד וכו'. פירוש דאי אינו מעובד היו העור קשה ופשיטא דאין בו משום כלאים: (י"ט) דשון הרמב"ם מנעל שהוא כלאים ואין לו עקב וכו'. י"ל שהוא פירש כך המשנה פרק ט' דכלאים (מ"ו) מנעל של

דרישה

וכו' ועיין בכסף משנה שלו (פ"ט) [פ"י] דכלאים (ה"ה) דשם תירץ בענין אחר וז"ל צריך לומר שמה שכתב רבינו ואין לו עקב וכו' עוד כתב שם ז"ל דאין שרבינו סובר שערדילין דאמר רב פפא סוף פרק קמא דביצה נראין בו כלאים היינו מנעל של זרב השני במשנה פרק ט' דכלאים (מ"ו) דאין בו משום כלאים ורב פפא לא אתא לאשמעינן אלא דערדילין היינו מנעל של זרב השני במשנה דאם לא כן נמצא שהשמיט רבינו דין ערדילין או דין מנעל של זרב עכ"ל. ועל מנעל של זרב כתב בירושלמי פרק ט' דכלאים (ה"ה) דאית אתא דורכין עמרא מן לגיו וכתב שם בית יוסף בכסף משנה שלו שלדעת הרמב"ם הוא הפירוש כך לכן דמנעל של זרב הוא של פשתן והיו רגילין לנעלו כימי החום ומשום הכי קרי ליה של זרב כי זרב לשון חום שנאמר (איוב י' י"ח) בעת יזורבו נצמתו והוקשה לירושלמי מאי קא משמע לן דאין בו משום כלאים כיון שהוא כולו של פשתן ומשני דיש מקומות שמישימין שם בגד צמר מבפנים כדי ללבושו כמי הקוד להתחמם בו וקא משמע לן דאף על פי שהוא כלאים מותר ללבושו דער הרגל קשה הוא ואינו נהנה כשאר הגוף עכ"ל: והנה נלע"ד דגם דעת הטור והרא"ש סבירא להו דערדילין הוא פירוש מנעל חשוני במשנה פרק ט' דכלאים דאם לא כן קשה גם לרדדו למה השמיטו דין מנעל של זרב גם סרכתב רבינו לשון הרמב"ם מנעל וכו' משמע דאינו בא לכתוב דין חרש אלא להודיענו שהרמב"ם מפרש פירוש ערדילין קצת בענין אחר ממה שפירשו הגאונים

הנהרות והערות

ובכ"ה לתרון הגירסא "ערדילין", ובטור שברפ"ד בית הגירסא "ערדילין". ובדפוס שלתיק הגירסא "שרדילין", וברא"ש (נדה פ"ט ס"ו ב) הגירסא ערדילין והתפארת שטורל שם (אות א) מגיה "ערדילין". כתב ב"ה ברש"י שם ובתנאים הבית הגיה "קורין אותן ערדילין": בט"ל הש"א (בס"ק י"ב) תירץ וכתבנוספה ותייש שהאריך. לן ב"ה בדפוסים חדשים ובדפוס וארי אל

מביארא ובכ"ה פ"י. בדפוסים ראשונים וב"י. בית ופירשנו וברש"י פ"ב די שאקו ושלונטי ובכ"ה לתרון הגירסא "ערדילין": ל"א במשנה הגירסא מנעל של זרב וב"ה וכו'. לכן יש להרגיש דכ"ה הגירסא לזעת הרמב"ם אבל משנה דברי הירושלמי אינו כך אלא כשי שפירשו הפך משה הירושלמי שם ב"ה בשנת אל"ה (פ"ט מ"י) ובבבאי הגיר"א (ס"ו ש"ק י"א):

יג. מטפחות (מגבות) שמקנחים בהם את הידים (לג), ושמספגים בהם אחר הרחיצה, ושמספגים בהם הכלים והקרקות, ומפה שפורסין של השלחן שאוכלין עליו אסור לעשותן מכלאים (לד).

יד. מטפחות שכורכין בהם ספרים (לה) ומפה שפורסין על הבימה שקורין עליו בביהכנ"ס אסור לעשותן מכלאים (לו). אבל פרוכת שלפני ארון הקדש או מפות שפורסין בתוך ארון הקודש תחת ספרי התורה או סביבם (לז) מותר לעשותם מכלאים (לח).

טו. וילון שהוא רך אסור לעשותו מכלאים (לט), ואם הוא קשה מותר (מ).

(לג) ונראה דה"ה מטפחת אף אסור מכלאים, ובאהל ברוך מסתפק במטלית העשויה לרחיצת הגוף, ולענ"ד שאין בזה משום חימום, ולא אסרו אלא במספג אחר הרחיצה, דהיינו מגבת. וכ"ש במטליות לשטיפת הרצפה שמסתפק שם, נראה דמותר, אע"פ שלפעמים אוזחה בידו. (לד) שו"ע ורמ"א סי' שא סעיף ט. ובבתי כלאים אות קלח מקיל בקשים. והמחבר לא העתיק דין מטפחות שעל השלחן שאוכלין עליו, מפני שהעתיק לשון הרמב"ם שמפרש הטעם מפני שהידיים נוגעות בהם ונכרכים על היד תמיד, ולשיטתו משמע דמפות השלחן אין בהם משום כלאים. והרמ"א הוסיף עפ"י דברי הרא"ש דין מפות שעל השלחן, מפני שמפרש הטעם שלפעמים מתחמם בהם ולכן גם מטפחות שעל השלחן אסור. ומשמע כביאור הגר"א ס"ק טו שאפילו אינו מתכוין לחמם, כיון שדרך לפעמים להתחמם באלה אסור. וכתב בערוה"ש שאפילו בכלאים דרבנן אסור, שקרוב לודאי שיהנה בהם.

(לה) שו"ע שם. וכתב הטו"ז שאסור לעשות המעיל (מענטיל) של ספר תורה מכלאים מפני שהשמש אוזחה בידו ויש לחוש לחימום בשעת הקור. ועי' שו"ת נחלת שבועה סימן מג וסימן מו, ורן שם גם אם הקדישו מענטיל לס"ת משעטנו אם הוי הקדש בטעות. וגם בשו"ת באר עשק סימן נד דן בכיוצא בזה, והעלה שם שכל שנוגע בס"ת עצמו, דינו כחשמישי קדושה ואין בו איסור כלאים (וממילא אין זה הקדש בטעות). משום שאין דרך להשתמש וליהנות בחשמישי קדושה, אבל דבר שאינו נוגע בס"ת עצמה דינו כחשמיש דתשמיש (עי' ספר צדקה ומשפט פרק טו), ויש לגזור, וסיים דאי לאו דמסתפינא אמינא דמצוה מן המוכרח לעשות תשמישי קדושה לשרת ליוצרנו ב"ה בצמר ופשתים דומיא דכגדי כהונה שהיו משעטנו, עיי"ש. כתב במ"ב סוף סימן כח בשם הפמ"ג שאסור לעשות תיק של תפילין משעטנו, כמו מטפחת ספרים.

(לו) רמ"א שם. ונראה דה"ה במפה של שאר שולחנות ביהכנ"ס. ומ"מ יש להסתפק במפות שנותנים על השולחן לנוי שאין רגילות לקנח בהם. ובדרך אמונה תמה הרי אסור ליהנות בהם מדין תשמישי קדושה, ותירץ דכיון שאי אפשר להזהר בהם, ה"ז כאילו עומדים לכך.

(לז) כן מפרש הטו"ז דברי הרמ"א עפ"י דברי הג"א.

(לח) רמ"א שם סעיף יא. ולא דמי לוילון דלהלן, שאין דרך להתחמם בו, ובערוה"ש כתב שלדעת הרמ"א ה"ה מותר במטפחות שכורכין הספרים. ועי' שו"ת באר עשק סימן נד. (לט) שו"ע שם סעיף יא. מפני שהשמש מתחמם בו לפעמים. והרמב"ם כתב הטעם שמא

